

Supersmysl

1 Těším se ještě z té hostiny, z toho požehnání dnešního dopoledne. Ó, je to nadmíru hojné a bohaté, ty věci, které Bůh může pro nás učinit, když se shromáždíme spolu, jsou prostě nevystihnutelné! Pozorovali jste, od té doby, co jsme se Bohu zasvětili, jak se zde věci vyvinuly? Požehnání za požehnáním, moc za mocí, sláva za slávou. Je to prostě podivuhodné. A On to bude činit i nadále. Modlil jsem se nad šátky, které někomu patřily.

2 Chtěl bych nyní něco poznamenat, jen na okamžik, ale nejprve vám všem chci poděkovat za váš pěkný vánoční dárek, oblek, který jste mi dali. Bylo to totéž, co i v dárku pro tebe, bratře Neville, že ano? (Bratr Neville říká: „Ano, prosím, ano prosím“). Ano. Ano, oblek. Přirozeně, kazatelé mohou vždy nějaký oblek potřebovat. („Padne mi dobře“). Podivuhodné, je to dobré. Oni se potí a ten pot ničí oděvy rychleji než cokoliv jiného, co znám. Vidíte, je to přece jen množství oděvů, které kazatel potřebuje. Dobrý oděv... ty laciné bavlněné oděvy se prostě během krátké doby zničí. Ale takový dobrý oblek jako tento, ten už něco vydrží.

3 A jen považte, pomáháte a dáváte toto oblečení služebníkům Páně. Pán vás žehnej. Ježíš řekl: „Cokoliv jste udělali nejmenšímu z těchto mých bratrů, to jste udělali mně.“ Matouš25:40. Proto jste nekoupili dvěma kazatelům po jednom obleku, ale koupili jste dva obleky Ježíšovi. Ó, to je ono, co On řekl: „To jste udělali mně.“

4 Pozorovali jste ale tento malý nebeský dotek dnes ráno? Žádná výzva k oltáři, vůbec nic. Ale přímo po poselství... osvěžení Ducha Svatého zavanulo nad lidmi; působení slávy Boží. Oni prostě začali přicházet ze všech stran, kolem dokola. Pozoroval jsem několik mých skutečně dobrých baptistických přátel ze sboru Walnut-Street z Louisville, kteří stáli v boční chodbě a právě tak se nořili v moci Boží. Ach! Potkal jsem je po bohoslužbě a oni říkali: „To byla moc Boží.“ Řekl jsem: „To je správné. Zcela jistě, jistě máte pravdu.“

5 Ta moc Boží! Ty prostě nemůžeš nalézt slova, abys to vyjádřil. Prostě nevíš, co máš říci. Duch Svatý přebírá shromáždění a ty nevíš, co On s ním učiní. Tiše, mile, pokorně, zkroušeně. Ó, bratře Pate, to je pro mne prostě nebe. Jsem prostě jeden z těchto staromódních typů, kteří tento pocit milují, vidíte?

6 Jak zesnulý Paul Rader — on řekl své... Vyprávěl jeden příběh.

Říkal, seděl se svou ženou u stolu a ona chtěla někam jít nebo něco dělat. Stále jí říkal: „Nemohu to prostě udělat,“... a tak dále, a tak trochu ji tím ranil.

⁷ Tak se podíval, pohlédl na ni a slzy stékaly po jejích tvářích, řekl jí... řekl: „Nuže, ano“ — tak pomyslel ve svém srdci — „když se tak snadno urazí, pak ať si uražená zůstane.“ Složil své noviny, jak to muži dělají a položil je na talíř.

⁸ Ona stála vždy u dveří a políbila ho na rozloučenou. A když pak vyšel z branky, tak mu zamávala a víc se o tuto věc nezajímal, dokud se znovu nevrátil ze svého úřadu.

⁹ Onoho rána řekl, že když vycházeli ven... ona stála u dveří, on ji políbil a když došel k brance, otevřel ji a ohlédl se zpět. Ona stála u dveří a hlavu měla skloněnou, stále ještě zraněná. Zamával „na rozloučenou“ a ona také zamávala „na rozloučenou.“

¹⁰ Řekl dále, když pak kráčel ulicí, začal přemýšlet: „Co by se stalo, kdyby se mi něco přihodilo dříve než bych se vrátil domů, nebo co by se stalo, kdyby se jí něco stalo, dříve než se vrátím domů, kdyby nás Bůh odvolal ze scény, vždyť ona přece byla vždy dobrou ženou, jak ona je milá, a tak dále. Rekl: „Čím více se vzdaloval, tím více cítil tíhu na srdci.““

¹¹ A tak se hned obrátil a běžel zpět, otevřel branku, vběhl do domu a otevřel dveře. A když otevřel, slyšel nějaký pláč. Rozhlédl se; stála tam za dveřmi. Neřekl „odpusť mi,“ neřekl „chtěl bych se omluvit,“ neřekl vůbec nic. Jednoduše ji objal, znovu ji políbil, obrátil se a vyšel ven. Když pak vycházel z branky, stála znovu u dveří. Rekl: „Pá.“ Ona řekla: „Pá,“ právě tak, jak to udělala poprvé. Ale tentokrát v tom byl cit.

¹² Probíhá to tímto způsobem. Když v tom je cit, vidíte, potom je to skutečně něco od Boha.

¹³ Nyní, bratře Sothmanne, ke jmenování nového staršovstva, před chvíli. Jsem si jist, že staršovstvo a ostatní, jsou si vědomi, že na konci finančního ročního období k 1. lednu se končí všechny úřady ve sboru, jako pastoři, Diakoni, a tak dále. Pokud by ale chtěli pokračovat... ne pastoři. Tak jsem to nemyslel. Myslel jsem členy staršovstva, Diakony, učitelé nedělní školy, a tak dále. Pastor je volen sborem a on zůstává až... a potom... když lidé, nynější staršovstvo, Diakoni, učitelé nedělní školy nebo kdokoliv — chtějí-li pokračovat, potom jen ať pokračují. Nechtějí-li déle pokračovat, musí teď odstoupit,

příčemž tomu v žádném případě nestojí nic v cestě. Jinak zůstávají pro příští rok. A když nepokračují, pak je třeba udělat volby a jmenovat jiné členy staršovstva nebo kteréhokoliv úřadu.

14 Tudíž, slouží-li někdo jako představený, doživotně to není nikomu souzeno. Pokud ale cítí, že Bůh je s ním a pomáhá mu při tom a chtěl by, on — nebo ona — nést svůj díl, ať je to cokoli — a v této Boží práci pokračovat, pak z toho máme radost, máme-li je zde a slouží-li spolu s námi. Vidíte? A tímto způsobem má dotyčná osoba možnost sloužit v průběhu jednoho roku, a pak se uvidí. Někteří z našeho představenstva jsou tam již po celá léta a zrovna tak Diakoni, a to je vynikající. Neexistuje žádná předepsaná doba. Když člen představenstva, pastor nebo kdokoliv z vedení více necítí, že by měl déle sloužit nebo se stěhuje, potom má jen sboru oznámit, aby mohli postavit někoho jiného na jeho místo.

15 A to se stalo dnes večer zde s bratrem Morganem. Bratr William Morgan odstoupil jako člen představenstva. Nyní potřebovali nového člena. Již dříve byl do představenstva jmenován bratr Sothmann a nyní — dnes večer — obdržel svůj úřad.

16 Co se týče sboru, je to nyní oficiální. V našem obcenství má sbor suverenitu. Sbor propouští nebo ustavuje ty členy představenstva; sbor propouští pastora nebo pastora ustanovuje. Cokoli by to bylo, sbor je rozhodující. To je apoštolské. Tak to bylo konáno také v biblických dobách. Domníváme se, že nikdo ve sboru nemůže být diktátorem nebo něčím takovým. To bychom nechtěli. Každý muž, každá osoba má — jako i já — má-li někdo být volen, jen jeden hlas. Neplatí, co řeknu já, nýbrž, co řekne sbor, hleďte, co říká sbor jako tělo. Líbí se vám to? (Shromáždění říká „Amen“.) Ó, myslím, že je to přesně podle Písma. Tak to má být.

17 Nuže, od zítřka pro mne nastává, bude-li vůle Páně, velký týden. Musím se rozhodnout o všech pozváních na příští rok. Chci si zajít do kanceláře, posbírat všechna pozvání a vzít si je domů. Proto se v příštích dnech obrátím k Bohu v modlitbě a budu Ho prosit, aby mne vedl a ukázal mi, kterou cestou mám jít a co mám dělat. Dnes nežijeme v době, kdy On byl na zemi a kdy Ho Bůh vedl od místa k místu; v jednom městě byl několik hodin a potom šel do dalšího. Dnes máme jiný systém s ustavenými skupinami kazatelů a mnoha věcmi, které je nutno zařídit.

18 Dělán to tak, že položím všechna africká pozvání, všechna indická pozvání, všechna z Kalifornie, z Utahu a všechna ta ostatní.

Položím je odděleně na zvláštní hromádky a nechám je nejprve ležet. Potom se začnu procházet a modlit se, posadím se třeba do mého auta a odjedu pryč na jeden nebo dva dny. Pak se vrátím a modlím se. Když něco přijde do mého srdce, abych šel na určité místo, pak sleduji, jestli to není jen nějaký dojem. Potom, pak... když mne to až natolik osloví, pak jdu k té odpovídající hromádce, ve které je to určité město, vezmu jeden dopis s pozváním a přečtu si jej, abych viděl, kde to je. Pak odtud...

19 Zde je důvod, proč tohle dělám. Musíte myslet na to, že pak sedím asi sedmdesát dva hodin v letadle, v bouřích, hází to nahoru a dolů a všude, než se přeletí přes oceán, častokrát nevíš, zda to jde nahoru či dolů. Všechno to bouří, kymácí, potácí se, skrze mraky a nad mořem, po tři dny a noci. A pak vystoupíš opět na zem, a to první, co potkáš, je satan. „Ano, sdružení kazatelů říká toto, někteří z nich jsou jiného mínění, někteří s tím souhlasí.“ Vidíte?

20 Potom si třeba řekneš: „Ano, Pán asi nechtěl, abych sem přišel.“

21 Ale, jestliže jsi byl poslán Bohem, jsi připraven nepříteli čelit. Řekneš: „Stojím zde ve jménu Ježíše Krista. Přišel jsem ve jménu Pána Ježíše a zde zůstanu, dokud nevykonám jeho dílo.“ Podívej, pak jsi připraven čelit těmto mocnostem.

22 Tedy, vy mne milujete; já o tom vím. Modlete se za mne během tohoto týdne, abych se správně rozhodl a abych byl veden Boží inspirací.

23 Nuže, budu mít několik malých shromáždění, řekl bych na záskok. Osmého, devátého a desátého tohoto měsíce půjdu dolů na Floridu — nebo do Tiftonu v Georgii. Tifton, Georgia, osmého, devátého a desátého ledna, myslím — ne tento měsíc. Potom musím do Glasgowa v Kentucky, a možná na jeden večer do Campbellsville v Kentucky. Bratr Rogers by rád, abych jednoho večera přišel také k nim, musel jsem ho minule minout.

24 Nuže, modlete se za bratra Rogerse. Měli jsme dnes vzájemné obecenství, a když jsem se dotkl jeho ruky, zjistil jsem, že byl fyzicky ve špatném stavu. Tak se zde modlete za bratra Rogerse. On si tam vzal na sebe příliš velkou zodpovědnost, a to jej dělá nervózním a zmateným a je právě teď ve značně špatném zdravotním stavu, jeho ženě se také nevede dobře. Modlete se za tento malý pár, milé Boží děti. Řekl jsem mu, že dá-li Pán, někdy večer k němu přijdu.

25 A bratr Ruddell, našeho malého... z jednoho našeho malého

sesterského sboru zde na šedesáté druhé ulici, malý skromný muž, který se ani neodvažoval pohlédnout dovnitř, když šel kolem nás. A pak přišel ke mně domů, ó, myslím, že lidé se domnívali, co se to děje, že nás prostě přišel otravovat. Ale na tomto mládenci bylo něco, co se zdálo být opravdové. Stále a stále jsem s ním zůstal a říkal mu: „Bratře Ruddelle, ty jsi toho schopen.“

26 Rekl: „Bratře Branham, když stojím před davem lidí, pak mi silně bije srdce, skáče až do hrdla, a já nemohu říci prostě ani slovo.“

27 Rekl jsem: „Zůstaň tam stát a polkni ho zase dolů a mluv ve jménu Páně.“ A nyní má modlitebnu tak velikou jako tato, tam poblíž silnice směrem nahoru a prostě něco dělá. Zůstaň jen při tom. Ten muž měl povolání od Boha. Znal jsem jeho otce a jeho matku, jsou to vynikající lidé.

28 Potom máme mít jeden večer, Junie, tam dole v New Albany. Ó, víte, jsou to všechno malá shromáždění. Večer zde a večer tam.

29 Okolo 25. ledna pojedu, pokud vše proběhne podle plánu do Miami na Mezinárodní světovou konferenci Křesťanských obchodníků plného evangelia. Odtud do Kingstonu na Haiti, dále do Jižní Ameriky, potom nahoru přes Mexiko. Odtud do Afriky, z Afriky do Skandinávie, a tak dále. Největší část roku, myslím, budeme mít shromáždění v zámoří. Tak se za mne modlete, protože se musím správně rozhodnout.

30 To vše platí jen v případě, že je to vůle Páně; jestliže tomu tak není, pak jsem ochoten táhnout kamkoli jinam, na každé místo. Nezáleží, kde to je, chtěl bych přesto jít. Ale pokud jsem schopen stát v tomto prachu země, kde mě Bůh postavil, tam bych rád zvěstoval o jeho nevyzpytatelných bohatstvích, dokud mne z tohoto místa neodvolá smrt. To je mým pevným úmyslem s Boží milostí, když jen mi On přitom pomůže. Když On svou ruku ode mne odejme, ďábel mne zabije. Tak se prostě modlete, aby Bůh na mne nechal spočívat svou milosrdnou ruku.

31 Neprosím o jeho spravedlnost, prosím o jeho milosrdenství. Chápete? Totiž — nikoliv jeho spravedlnost, vůči té bych nemohl obstat. Je to jen jeho milosrdenství, na které spoléhám, neboť vím, že toho nejsem hoden — ani nikdo jiný. Je lépe, když neprosíme o jeho spravedlnost; žádáme si jeho milosrdenství.

32 Dnes večer jsem trochu ochraptělý, ale nechtěl bych si nechat ujít příležitost, totiž promluvit k této znamenité křesťanské skupině.

Jen počkejte, než udělám toto oznámení, dovolte mi něco říci. Nyní, co jste všichni jedno srdce a jedna mysl a všechno mile probíhá, dovolte mi tak na dvě minuty promluvit k mé církvi.

³³ Poslyšte moji milování v Evangeliiu, hvězdy v mé koruně — pokud nějakou budu mít — vy vykoupení Ježíšovou krví. Když jsem se tímto způsobem vrátil, udělal jsem to kvůli jednomu účelu. Rozhodli jsme se o tom na lovu — bratr Roy Roberson, bratr Banks Wood a já — že bychom se vrátili a přednesli to. Bratr Roy, já i ostatní jsme hovořili o našem pastorovi, bratru Nevillem, o muži, který ustavičně stává před vámi a koná tuto pastýřskou a jinou práci — my ho milujeme. Ale přesto se to zdá pro bratra Nevilla jako spolupastora trochu těžké, jako kdyby se cítil odstrčen. Tak jsme se modlili a zdálo se, že to byla vůle Páně, abych to udělal. Prosil jsem Pána, aby mi pomohl udělat to nejlepší.

³⁴ Když jsem se znovu odevzdával do *Boží vůle* a potom se to stalo údělem sboru... jestliže nás Bůh tak hojně požehnal, jak to udělal v těch posledních pár shromážděních díky tomu prostému zasvěcení se, co On bude schopen učinit, když v tom vytrváme, vidíte? Jednoduše v tom vytrvejte. Teď poslouvejte. Vy se vespolek milujete, jak jsem to zpozoroval, když jste dnes ráno stáli v uličkách a prostě jste plakali s rukama pozdviženýma k Bohu. Ten milý Duch působil kolem dokola.

³⁵ Neposlouvejte nějaké falešné věci, které říká ďábel. Vidíte? Když ti ďábel něco ukazuje nebo ti říká něco zlého o nějakém členovi Kristova těla, nevěř tomu. Neboť jakmile tomu věříš, poškozuješ své prožití.

³⁶ Vidíš-li, že nějaký člen těla Kristova dělá něco zlého, neříkej to nikomu jinému, ale jdi k němu a s láskou hled, jestli bys ho nemohl přivést zpět ke Kristu. Nemůžeš-li to udělat, pak to řekni ještě jedné osobě nebo jděte spolu. Dělej to tak, jak to říká Písmo. Vidíte? Ale...

³⁷ Když někdo řekne: „Sestra ta a ta nebo bratr ten a ten,“ nevěř tomu ani slovo. Nech to prostě běžet. Neboť zvaž, je to ďábel, který se vás pokouší roztrhat na kusy. Jen ho sledujte, jak on vchází, protože on to tak bude dělat. Nechte tam pouze stát toho hospodáře domu — totiž víru, a nepřijímejte nic z toho. Tito lidé jsou společně s tebou posazeni v nebeských místech, mají společné obecenství při Božích požehnáních, přijímají u stolu Večeři Páně a Duch Svatý dosvědčuje, že jsou Božími dětmi. Tak budme prostě milí, dobří, odpouštějící a navzájem se milující. A když nějaká osoba říká proti tobě něco zlého, pak ty o ní mluv pěkně. Pouze sleduj, jak ona pak za tebou přijde

mnohem laskavěji. Vidíte? To je správné. Odplácejte pouze vždy dobrým za zlé a nenávisť láskou. A prostě...

38 Cítíš se lépe, miláčku, to malé děvče tam vzadu? V pořádku. Jsem tak vděčný. Ano, šla prostě... Ležela tam stočená jako uzlíček, ale Pán Ježíš ji pozdvihl a přivedl do shromáždění. Jsme za to velice vděční. Právě kvůli tomu jsem před několika okamžiky opustil pódium. Bylo řečeno, že se modlili a modlili, ale nemohli se probojovat k Pánu.

39 Nuže, buďte si jisti, že tak děláte. Slibujte to Bohu. „Bože, budu to dělat Tvou milostí.“ I když někdo nemluví dobře — odplácej dobrým. Nemysli nic zlého. Myslíš-li zle a pouze mluvíš pokrytecky, pak jsi převrácený. Zůstaň jen při tom, zasvěť se Bohu, až obdržíš skutečně dobrý pocit vůči té osobě. Tak se to má dělat. Potom bude líbeznost Božích požehnání zaplavovat tvou duši. Tímto způsobem můžeš přemoci; poněvadž jak dlouho jsi v lásce, nemůže tě nic zranit. Dobře, ty říkáš...

40 Hledte, „Máte-li jazyky, ty přestanou. Máte-li moudrost, ta pomine. Proroctví přestanou. Ale máte-li lásku, ta zůstane na věky.“ Vidíte?

41 Miluj nejen ty, kteří tě také milují, nýbrž miluj také ty, kteří tě nemilují. Neboť pro mne je lehké milovat někoho, jenž mne také miluje, ale zkus milovat toho, kdo tě nemiluje. Tak se můžeš vyzkoušet, jestli jsi křesťanem nebo ne; takové, kteří tě nemilují, a ty je přesto miluješ ve svém srdci. Pokud to neděláš, potom se přidrž více Boha! Je to tak, protože vím, že to je pravda. Amen. Víam, že to je pravda.

42 Otevřeme si to drahocenné Slovo, k Židům, kapitola 11, pouze pro krátké poselství. Jsem sice trochu ochraptělý, ale měl jsem nádherné odpoledne s bratry a sestrami. Přišel jsem domů teprve v šest hodin, klekl jsem v ložnici u mé postele a chvíli jsem se modlil. Vstal jsem, vzal svou Bibli a začal číst. Pak jsem tam viděl ležet nějaký časopis a zvedl jsem jej. Byl ale psán afrikánštinou, a tak jsem to nemohl přečíst.

43 Častokrát padneš při čtení na nějaké slovo, a to slovo k tobě promluví. Tímto způsobem přijímá kazatel své poselství. Jednoduše začít číst Bibli nebo něco číst: jako první zpozoruješ, že tě něco uchopilo, potom je k tomu něco přidáno, a znovu je k tomu něco přidáno. Pak to podtrhni, jdi rovnou na pódium a přečti to. Bůh pak udělá ten zbytek. Vidíte, On se postará o ten zbytek.

44 Někdy je člověk tak uchvácen, že si z toho udělá malé myšlenky,

pak si z těch myšlenek udělá malé poznámky. Často se ve shromáždění stává, že musíš rychle vystoupit na pódium, přečti si narychlo tyto malé myšlenky a ať Duch Svatý ti je ještě jednou obživí. Tak se to stalo již mnohokrát.

⁴⁵ Nyní Židům 11. Čteme nejprve ten první verš a potom několik následujících veršů:

Víra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, jež nevidíme.

Díky ní naši předkové obdrželi dobré svědectví.

Vírou rozumíme, že světy byly uspořádány Božím slovem, takže věci, které vidíme, nevznikly z viditelných.

⁴⁶ Není to bohaté? (Shromáždění říká: „Amen.“) Čteme ještě jednou třetí verš. Poslouchejte přesně:

Vírou rozumíme, že světy byly uspořádány Božím slovem, takže věci, které vidíme, nevznikly z viditelných. (Slovo Boží!)

Vírou Ábel přinesl

Bohu lepší oběť nežli Kain. Skrze ni obdržel svědectví, že je spravedlivý (neboť Bůh vydal svědectví o jeho darech), a skrze ni, ačkoli zemřel, dosud mluví.

Vírou byl Enoch přenesen, aby nespatrił smrt, a „nebyl nalezen, protože ho Bůh přenesl.“ Předtím, než byl přenesen, měl totiž svědectví, že se líbil Bohu.

Bez víry je však nemožné se mu zalíbit, neboť ten, kdo přichází k Bohu, musí věřit, že Bůh je a že těm, kteří ho pilně hledají, dává odplatu.

Vírou Noe, Bohem obeznámený o dosud neviditelných věcech, pečlivě připravil archu k záchraně svého domu. Skrze ni odsoudil svět a stal se dědicem spravedlnosti, jež vyplývá - jež vyplývá z víry.

⁴⁷ Skloňme naše hlavy a krátce se pomodleme.

⁴⁸ Pane, náš nejmilostivější Bože a Otče, přicházíme nyní opět do tvé přítomnosti s díkůvzdáním. Tvoji přítomnost pocítujeme nejen kvůli tomu, že jsme sklonili své hlavy k modlitbě, nýbrž věříme, že jsme stále ve tvé přítomnosti, neboť „oči Páně procházejí celou zemi.“ A Ty víš všechny věci a znáš myšlenky srdcí.

⁴⁹ Tedy, Pane, své hlavy skláníme proto, abychom předložili tuto prosbu: abys nám odpustil všechna naše přestoupení a provinění proti Tobě a aby se tvé milosrdenství ještě jednou nad námi rozprostřelo tím, že naše rty otevřeš k mluvení a naše uši ke slyšení a aby se nám tvé Slovo mohlo stát realitou. Ať těchto pár veršů, které jsme vybrali ke čtení, se stane velkou pomocí každému údu tvého tajemného těla na zemi, tvé duchovní církve, církve prvorozených; té církve, která skrze krev Ježíše byla vykoupena, která byla umyta a posvěcena a onoho dne bez poskvrny a vrásky bude představena Bohu. Velice Ti děkujeme, že máme víru, že smíme být účastníky této Boží dobroty, skrze spravedlnost a milosrdenství našeho Pána Ježíše!

⁵⁰ Modlím se nyní, abys uzdravil všechny nemoci. Děkuji Ti, že ses dotkl tohoto malého děvčátka před chvílí, které tam v místnosti leželo zkrouceno bolestí. Viděli jsme ji odejít s její malou dětskou vírou, po té, co přijala Tebe a tvé milosrdenství. Děkujeme Ti za to a prosíme, abys také pamatoval na ty milované sestry Bakerovy, tam v Kentucky a na ty, o kterých mluvil, bratr Neville — ó Bože, na ten nesčíslný zástup nemocných všude. A zvláště Pane, vzpomeň na ty, kteří nejsou zachráněni a Tebe neznají. Kdyby měli zemřít ve svých hříších, nepřišli by tam, kde jsi Ty.

⁵¹ Prosíme, abys nám dal svědectví, moc a odvahu mluvit Slovo, i moudrost vědět, kdy to má být řečeno. A potom, když řekneme dost, mluv k nám, takže odejdeme a opustíme lidi v údivu a úžasu před velikým Božím Duchem a jeho dílem. Dopust' to, Pane. Vyslyš nás nyní, prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

⁵² Rád bych nyní chvilku mluvil na téma smyslu. Byli jsme poučeni, že přirozený člověk má pět smyslů a těchto pět smyslů ovládá jeho... protože, On — Bůh mu dal pět smyslů, aby měl kontakt se svým pozemským domovem. Tyto smysly známe jako: zrak, chuť, čich, hmat, sluch. Těchto pět smyslů je známo přirozenému člověku a ony jsou dobré, poněvadž nemůžeme vést normální život, když některý z těchto smyslů selže. Bez zraku, sluchu, čichu, chuti nebo hmatu nemůžeme být normální. Když nějaký smysl vypadne, něco chybí, část života, se kterým nemáme žádné spojení. Ony jsou dobré a potřebné a byly nám

dány od Boha.

53 Bůh dal tyto smysly a ty ti byly dány jako dar. Závisí to na tobě, k čemu tyto smysly upotřebíš. Tak, jak těchto pět smyslů použiješ, tak bude tvůj život ovládán. Tak tě ony budou ovládat. Co vidíš, co slyšíš, co ochutnáváš, čicháš a cítíš, k čemu těchto pět smyslů propůjčíš, tím budeš ovládán.

54 My jsme Bohu vděčni, že máme těch pět smyslů, ale v žádném případě ti nebylo těchto pět smyslů dáno, aby tě vedlo. Byly ti dány pro kontakt s tím pozemským. Ale tobě byl dán také šestý smysl a tento šestý smysl patří jen křesťanům. Ty tento šestý smysl nemůžeš vlastnit tak dlouho, dokud se nestaneš křesťanem. Je to jediná možnost u nějakého přirozeného člověka, aby měl více než těch pět přirozených smyslů. Ten šestý smysl je křesťanům lépe znám pod pojmem víra. Je to ten, který tě řídí a vede a je všem ostatním smyslům nadřazen. On je nadřazen všem ostatním, těm ostatním pěti smyslům.

55 Nuže, nechtěl bych nyní říci, že těch pět zbývajících smyslů již nejsou dobré, poněvadž jsme obdrželi ten šestý smysl. Zjistíte jsou dobré. Těchto pět smyslů ti dal Bůh a ony mají být používány. Ale pokud těch pět smyslů jedná v protikladu k Slovu Božímu, potom lžou.

56 Ten šestý smysl lhát nemůže. Je to SUPERSMYSL. A o tom bych chtěl mluvit. Dnes ráno jsem mluvil o „superznamení“ a dnes večer o „supersmyslu“.

57 Supersmysl je Duch Svátý, Boží víra, která v tobě přebývá. Když těch pět smyslů vydáš tomu šestému smyslu, on tě bude vést, a všech pět ostatních smyslů bude přivedeno pod kontrolu tohoto supersmyslu. Protože ten je tak daleko nad tím přirozeným smyslem, jak duchovní člověk je povznesen nad přirozeným a jak vysoko stojí nebe nad přirozenými lidmi s jejich pěti smysly. On tě nechá věřit věcem, které nemůžeš vidět. On tě nechá dělat věci, kde nemyslíš, že by pět smyslů na to někdy pomyslelo. Dábel může přicházet do těchto pěti smyslů a obelhávat tě, ale toho supersmyslu se nemůže dotknout. Ten je daleko mimo jeho dosah. Tento přichází od Boha. Je nazván vírou. Víra je tato velká věc.

58 Těchto pět smyslů neovládá ten šestý smysl, nýbrž ten šestý smysl ovládá těch pět smyslů. Tento supersmysl ovládá ty přirozené smysly. Těch pět smyslů jsou: zrak, chuť, hmat, čich, sluch, ale ten supersmysl je něco, co tě nechá věřit Božímu Slovu, poněvadž ono je to jediné, o čem on mluví. On tě nechá věřit věci, které nemůžeš vidět,

chutnat, cítit, čichat nebo slyšet, protože on se chopí Božího Slova. On podá Boží Slovo a způsobí, že žiješ v protikladu ke všem věcem, které jsou mimo Slovo — skrze víru; víra to způsobí.

⁵⁹ Nuže, toto vylíčení smyslů ukazuje, že přirozený člověk je narozen s těmito smysly; ony jsou dané od přírody. A to je také to jediné, co on bude kdy o tom vědět, ve svém intelektuálním myšlení. On může myslet jako člověk, může vidět jako člověk, rozumět jako člověk, slyšet jako člověk. Ale je-li veden, nebo obnoven — když bychom to nazvali „znovuzrozen“ — pak se ho zmocňuje tento šestý smysl, supersmysl. Tímto způsobem ho tento supersmysl pozvedne do postavení, kde má víru pro věci, jež nemůže slyšet, věci, jež nemůže vidět a porozumět věcem, jež předtím nemohl rozumět. On navzdory tomu věří, protože je řízen tímto šestým smyslem, supersmyslem. Ó, jak podivuhodné to je, toto poznat a uvážit, jak prosté to je, věřit tomu.

⁶⁰ Nemůžeš tomu věřit, dokud nejsi znovuzrozen. Bible říká, že: „Nikdo nemůže Ježíše nazvat Kristem, než skrze Ducha Svatého.“ Probrali jsme to minulý týden. Zvláště u letničních věřících to bylo kamenem úrazu, když slyšeli, jak jsem toto řekl. Ježíš řekl u Jana 5:24: „Ten, kdo slyší mé Slovo a věří Tomu, který mne poslal, má život věčný.“ Věčný život přichází pouze od Boha. „A nikdo nemůže říci, že Ježíš je Kristus, jediné skrze Ducha Svatého.“

⁶¹ Používáš jen to, co někdo jiný již řekl, co ses intelektuálně naučil, co ses naučil přirozenými pěti smysly. Ale když vejde ten šestý smysl, Duch Svatý, vezme všechny rozumové úvahy těchto pěti smyslů a vyzvedne tě do tohoto šestého smyslu a nechá tě věřit věcem, jež nemůžeš vidět, chutnat, cítit, čichat nebo slyšet. Něco to při tobě působí. Potom můžeš říci, že Ježíš je Kristus, neboť ty ses stál toho svědkem. Ne, to ti dalo intelektuální poučení, nýbrž to, co jsi zakusil.

⁶² „K čemu je potom ten šestý smysl bratře Branhame? Proč potom přichází ten šestý smysl?“

⁶³ Ten šestý smysl přišel z jednoho důvodu. Ten šestý smysl je víra, supersmysl. Nuže, když... ten šestý smysl přišel jen z jediného důvodu, totiž, aby způsobil potlačení pomocí těch pěti smyslů všeho, co stojí v protikladu k Božímu Slovu. Kvůli tomu existuje ten šestý smysl. Písmo říká o „boření úmyslů“ (2. Korintským10:5).

⁶⁴ Hledte, s pěti smysly můžete uvažovat takto: „Ano, proč měl tento muž a proč měl...“

⁶⁵ Ale ten šestý smysl to všechno nevidí. On je nad tím daleko

povznesen. On je o tolik výše, že žádné úvahy nejsou již o tom zapotřebí. „Věříme tomu.“ Je to vysoko nade vším, co by mělo těch pět smyslů k tomu říci. Nuže, budeme připraveni pro bohoslužbu s uzdravováním, že ano? Věříme tomu? Ty putuješ skrze tento šestý smysl, mluvíš skrze tento šestý smysl, žiješ skrze tento šestý smysl, umíráš skrze tento šestý smysl a povstáváš opět skrze tento šestý smysl. Tento supersmysl je něco v tobě, co se liší od přirozeného člověka.

66 Ten přirozený člověk má jen toto a ony jsou zcela v pořádku, když mohou být podřízeny tomu šestému smyslu. Když přirozený rozum to Slovo Boží čte a říká: „To je Slovo Boží,“ pak říká pravdu. Ale když to čte a říká: „To vše není Slovo Boží“ nebo „bylo kdysi, je to něco, co kdysi bylo, ale nyní to již není“ — potom přichází tento šestý smysl a říká: „On je tentýž včera, dnes i na věky.“ Vidíte, v tom je ten rozdíl.

67 Proto nemohou tak mnozí lidé být uzdraveni. Pokoušejí se přijít s intelektuálním chápáním. Řeknou: „Ó, já dělám tohle nebo věřím v toto, a tak dále.“

68 Ale, když onen šestý smysl toto říká, pak není nic, co by je kdy mohlo od tohoto šestého smyslu odloučit. Šestý smysl přišel do lidské přirozenosti, aby popřel všechno, co stojí v protikladu k Božímu Slovu. Každý symptom... každému symptomu, který stojí v protikladu k Božímu zaslíbení, říká šestý smysl: „Tak to není,“ pokud to je znovuzrozený křesťan.

69 A víte co, když přichází bezvěrec nebo nevěřící ke křesťanovi a říká: „Nuže, pohleď, něco takového jako Duch Svatý neexistuje. Jsi v tom prostě na omylu. Ty ses pomátl, věříš-li v takové nesmysly. Něco takového prostě neexistuje.“ Ten šestý smysl potom začne ihned působit.

70 „Rád bych ti v Bibli ukázal, že nemůžeš přijmout Ducha Svatého. A vidíš, mohu ti sice ukázat, kde učedníci to přijali, ale — ale...“

71 „Ano, dobře,“ řekneš, „pohleď“ — ten šestý smysl tě upozorní a řekne: „Ale On řekl: ‚To zaslíbení je pro vás a pro vaše děti.‘“

72 „Ano, to znamená pro jejich děti. To neznamená pro tebe. Pro tebe to není.“

73 Ale ten šestý smysl to ví lépe. Proč? On je již v tobě. Oni s tím

přišli pozdě. Ty jsi ho již obdržel.

74 Lidé, kteří učí, že něco takového jako Duch Svatý neexistuje, oni prostě nevědí, o čem mluví.

75 Je to jako chlapec, který jednou loupal jablko a přitom byl tázán jedním nevěřícím, který debatoval o shromáždění. Řekl: „Co chcete vlastně — co zde chcete?“

76 On řekl: „Chtěl bych vám položit jednu otázku.“ Přitom jedl jablko a vychutnával ho. Byl to velmi jednoduchý typ, vypadal jako nějaká kriminální osoba, vlasy mu visely do obličeje a jeden zub mu vepředu chyběl, měl starou, otrhanou pracovní kazajku. Řekl: „Chtěl bych položit jen jednu otázku.“

77 Ten nevěřící právě řekl: „Něco takového jako Bůh neexistuje. Je to všechno jen emoce. Je to všechno nesmysl a basta.“

78 A ten chlapec řekl: „Chtěl bych vám položit otázku, pane. Je toto jablko sladké nebo kyselé?“ Odpověděl: „Jak to mám vědět? Já ho přece nejím.“ Řekl: „To je přesně to, co jsem si myslel“ — a hned odešel pryč.

79 Jak by to mohl člověk vědět, když Pána neokusil? Jak může člověk vědět, když ještě nikdy nepřijal Ducha Svatého, jestli On existuje, nebo ne? Jak má člověk vědět, zda to je víra a moc? Jak má člověk vědět, zda je „nevýslovná radost a sláva“, když to ještě nikdy neokusil. Ten šestý smysl tě k tomu vede. Ten šestý smysl ti právě toto oznamuje.

80 Nejsou vlastně žádné intelektuální síly, které by toto někdy mohly dát. Intelektuální síly budou uvažovat a řeknou: „Ach, to je psychologie. Je to něco na tento způsob a jsou to emoce lidí.“

81 Ale, když přijde ten šestý smysl, popře všechny tyto věci a pohání nějakou osobu přímo do Boží náruče. „Ten, kdo přichází k Bohu, musí věřit, že On je a odplatu dává těm, kteří Ho hledají.“ Skrže víru! Skrže víru — Abraham! Skrže víru — Izák! Skrže víru — Jákob! Všechno skrže víru! Je to ten šestý smysl, který to činí. Ten šestý smysl popírá všechny příznaky, všechny příznaky, které stojí v protikladu k Božimu Slovu, každý pocit, každou emoci.

82 Někdo řekne: „Ó, dobře, bylo za mne modleno, ale vůbec se necítím lépe.“

83 Ten šestý smysl by však nikdy nic takového nepřipustil. Šestý

smysl by řekl: „Je to lež! Já se cítím lépe. Budu zdrav. Bůh to řekl, a to platí. Amen! Bůh to řekl.“ Šestý smysl se živí jenom Božím Slovem.

84 Tento supersmysl je prostě super, je těm smyslům nadřazen. Je to největší smysl. Je to víra. Je to moc, která nás pohání a povznáší. Amen! Je to něco, co tě nechá dělat věci, na které bys nikdy nepomyslel, že je budeš dělat. Je to ten šestý smysl, supersmysl.

85 Požádal jsi o modlitbu. Říkáš, že máš zchromlou ruku a požádal jsi o modlitbu; přicházíš a věříš, že Bůh tě uzdraví. Pastor se za tebe modlí a ty odtamtud odcházíš. Ten starý přirozený člověk ti řekne toto: „Ty přece vůbec nepozoruješ žádnou změnu ve své ruce. Nedaří se ti vůbec lépe než předtím.“ Ale tu přichází ten šestý smysl a říká: „To je lež! Modlili se za tebe a tím je to vyřízeno.“ Amen.

86 Tak jako ta žena, jež jednou přišla do našeho shromáždění — byly dvě. Ony byly na pódiu a viděly působit dar rozeznání. Ty ženy byly prostě zcela uchopeny. Obě byly pravé křesťanky, jedna přišla nahoru a Duch přišel a řekl: „Trpíš bolestmi žaludku.“ A její obličej se rozzářil. Řekla: „To je pravda.“

87 Duch Svatý řekl skrze mě: „Je to žaludeční vřed. Je to způsobeno tvým nervózním stavem. Byla jsi od jistého lékaře vyšetřena a ten řekl, že ne... nebo, že musí být provedena operace, že to musí být vyříznuto.“ Řekla: „Každé slovo je pravda!“

88 Potom, když jsem viděl, že tak mocně věří, bylo jí řečeno: „Tvoje jméno je paní ta-a-ta, přicházíš z toho a toho místa.“ Řekla: „To je pravda.“

89 Co to bylo. Ten šestý smysl to uchopil. Ten šestý smysl a Duch Svatý stáli bok po boku. Duch Svatý mluvil a šestý smysl řekl: „Amen!“ Výborně! Něco se musí stát!

90 Když Marta (Marie) vyběhla, aby našla Ježíše, a když řekla: „Pane!“ Pozoruj tam ten šestý smysl. „Kdybys tu byl, můj bratr by nezemřel; ale i nyní Ti dá Bůh, cokoliv bys požádal od Něj.“ To je ten šestý smysl.

91 Ježíš se pohnul a řekl: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, nezemře navěky. Věříš tomu?“

92 Co na to řekneš, budeš o tom uvažovat? Tu je muž, který tam leží mrtev a je již prolezlý červy.

⁹³ Ale On právě řekl, že je vzkříšení a život. Bylo to Boží Slovo. Ten šestý smysl, který je nad lékařskou péčí, nad úvahy vědeckého výzkumu, odporuje všemu, odporuje všem úvahám a odmítá je. Proč? On dosvědčuje Boží Slovo: „JÁ JSEM.“ Nikoliv: „Já budu,‘ nebo ‚byl jsem‘; JSEM TEDĚ! Já jsem vzkříšení i život“ — Člověk. „Kdo ve Mne věří, bude žít, i kdyby zemřel; a každý, kdo žije a ve Mne věří, nezemře navěky. Věříš-li tomu?“

⁹⁴ Ona řekla: „Ano Pane“ — ten šestý smysl — „já věřím, že jsi Syn Boží, který měl přijít na svět.“

„Tvůj bratr opět povstane.“ Ach!

⁹⁵ Šli ke hrobu oba společně. Něco se muselo stát. To byl supersmysl a Bůh byl přítomen. Něco se muselo stát. Ten smysl, ten supersmysl, to byl Bůh. Bylo to něco, co ujišťovalo Martu. Viděla Jej. Znala Jej. Ona poznala, že právě On je ten Mesiáš. Věděla, kdyby jen k němu mohla přijít a jemu ten případ předložit, aby jen mohla od Něj slyšet zaslíbení — to bylo vše, co chtěla. Když On potom řekl: „Já jsem vzkříšení i život; kdo věří ve mne, i kdyby zemřel...“ — to bylo vše, co chtěla Marta slyšet, vše, co ona chtěla. Ten šestý smysl, supersmysl, její víra, ji popoháněla k tomu, že Ho vyznala a věřila mu.

⁹⁶ Než tato žena opustila pódium, bylo to TAK PRAVÍ PÁN: „Jdi domů a jez. Ježíš Kristus tě uzdravuje.“ A ona šla domů.

⁹⁷ Tohoto večera, byla to třetí či čtvrtá osoba po ní, nějaká její přítelkyně, která bydlela v sousedství; a ona měla na krku velkou uzlinu. Přišla sem a byla velmi pohnuta tím, že její sousedka byla nyní uzdravena od žaludečního vředu, který jí dělal takové těžkosti. Toto byl jeden ze stovek, ba tisíců případů. Ta její uzlina trčela z jejího krku. Přišla nahoru. Řekl jsem: „To nevyžaduje žádné rozpoznání. Ale ty jsi šťastná kvůli něčemu jinému; byla jsi pohnutá, protože tato paní, která tam sedí, je tvoje sousedka.“

⁹⁸ Duch Svatý! Pomyslela: „Jak pro všechno na světě to může tento muž vědět? Musí tu být někdo, kdo mu to zjevuje.“

⁹⁹ Tak, když to bylo řečeno, bylo sděleno: „Ty myslíš na svůj krk.“

„Ano.“

„Věříš, že tě to opustí?“

„Věřím tomu,“ řekla, „celým srdcem.“

100 Řekl jsem: „TAK PRAVÍ PÁN, jdi domů a obdržíš své uzdravení.“

101 Ten přirozený člověk hledí kolem a nemůže vidět žádné znamení. Ta žena se žaludečním vředem šla domů a pokoušela se jíst, ale ouvej, zdálo se, že ji to skoro zahubí. Ó, ten přirozený člověk, přirozený smysl, ten pocit poukazoval ještě stále, že žaludeční vřed tu je.

102 Poté, co uběhl asi jeden nebo dva týdny, obešla sousedy, všechny své známé a přišla i do sboru a svědčila: „Pán mne uzdravil.“ Oni říkali: „Nyní tedy jíš?“

103 „Ne, ne právě všechno, co bych ráda. Ale,“ říkala, „jsem již uzdravena, neboť Jeho zsinalosti jsem byla uzdravena.“ Zcela lhosejtno, co to bylo, byla v každém případě uzdravena.

104 A jednoho rána, když děti odešly do školy, dostala pořádný hlad. Stála u okna a právě umývala nádobí. Přišla opět do shromáždění, do jiného shromáždění, asi o rok později. A když umývala nádobí a najednou pocítila, jak ji procházel zvláštní pocit. Pomyslela: „Co to bylo? Cítím se tak, jako bych mohla křičet.“

105 Její manžel jí již řekl: „Miláčku, přestaň už s tím o tvém uzdravení.“ Ačkoli byl křesťanem, řekl: „Přivádíš jen hanbu této Věci.“

106 Jak můžeš dělat hanbu, když dosvědčuješ jeho Slovo? Přivádíš hanbu, když o tom nesvědčíš. Řekl: „Kdybys byla uzdravena, byla bys zdravá.“

107 Řekla: „Tento muž tam stál a díval se mi do očí a řekl mi můj stav a věci, které jsem dělala, a kdo jsem a odkud přicházím.“ Řekla: „Nebyla jsem ještě ani patnáct minut v budově, když přišel na pódium. Jak pro všechno na světě to mohl ten muž vědět? Ještě nikdy jsem ho neviděla a on mi řekl: ‚TAK PRAVÍ PÁN‘, jsi uzdravena.“ Řekla: „Budu tomu věřit až do smrti.“ Řekla: „Budu tomu každopádně věřit.“ A tak ona i přítelkyně, co bydlí pod ní, jedna sestra, uzavřely smlouvu s Bohem, že budou tuto víru střežit.

108 Ale tohoto rána měla vskutku zvláštní pocit a po několika minutách pocítila hlad. Děti nechaly v jednom talíři trochu ovesné kaše, jednu malou misku. Řekla, že ovesná kaše jí nikdy nedělala dobře. Pokud někdo z vás měl žaludeční vředy, pak ví, co to znamená. Tak to chytla a vzala si pár lžic té kaše. „Ó, běda,“ řekla, „za to budu muset zaplatit, ale myslím, že přece jednoho dne budu zdravá.“ Ale zjišťovala, že má stále ještě hlad. Tak snědla celou misku. Čekala několik minut, aby viděla, co se bude dít. Nic se nedělo — cítila se dobře a byla stále ještě hladová. Tak si uvařila pár vajec, vypila plný

šálek kávy, vzala si pár toastů a udělala si opravdovou slavnostní hostinu. Jedla, co jen mohla sníst. Pak se vrátila ke svému mytí a přibližně po půl hodině byla opět hladová a neměla žádné projevy nemoci.

¹⁰⁹ Pak si nasadila svůj klobouk a šla dolů ulicí do domu své sousedky. Když tam vešla, slyšela takový hluk, myslela, že snad někdo z rodiny zemřel. Oni křičeli a volali a běhali dokola. Ta žena tohoto rána vyspávala, vstala pak a podívala se na nádor na svém krku — a on přes noc zmizel. Co to bylo? Bůh při práci.

¹¹⁰ Tam v Cadle Tabernákle, kde jsme toto shromáždění měli, byl přiveden tento ochrnutý mladík, abychom se za něj modlili. Mnozí z vás tam byli a viděli ho. Přinesli ho dozadu do místnosti pro nouzové případy. Billy mne k němu přivedl. Již po tři či čtyři večery ho přinášeli na pódium, tam na... v té budově. Nedostal modlitební lístek, takže ho přinesli do místnosti pro nouzové případy. Vešel jsem tam, modlil jsem se za něj a pohlédl naň. Řekl: „Pane Branhame, můžete mi dát nějakou útěchu?“ Řekl jsem: „Ano, pane, můj synu. Přivedla tě k tomu dětská obrna.“ Řekl: „To je pravda.“

¹¹¹ Řekl jsem: „Tvé jméno je ten a ten. Přicházíš z toho-a-toho místa.“

„To je správné,“ řekl. Pak řekl: „Co je nyní s mým uzdravením?“ Řekl jsem: „Jeho zsinlostí jsi byl uzdraven.“

¹¹² Šel domů, vydáváje svědectví a oddal Bohu čest. Tímto způsobem přinesl takovou ostudu — jak oni tvrdili — pro to sousedstvo, že jedné neděle přišla skupina kazatelů, posadili se k němu a řekli: „Musíš s tím přestat. Přinášíš té věci jen ostudu.“

¹¹³ Ten mladý muž tam seděl a řekl: „Pánové, kdybyste vy seděli, kde já sedím, kdybyste byli v křesle, v němž já sedím, nepokoušeli byste se mne okrást o poslední naději, kterou mám v Kristu.“ Řekl: „Jeho zsinlostmi jsem uzdraven.“ A sotva toto řekl... tam seděl s ochrnutýma nohama, rukama, tělem, zády. A sotva to řekl, povstal z toho křesla a oslavoval Boha.

¹¹⁴ Co to bylo? Jeho přirozené smysly říkaly, že tam bude sedět. Lékař řekl, že tam bude navždy, pokud bude žít. Ale ten šestý smysl říká: „Skrze Jeho zsinlosti jsem uzdraven.“ A nepotřeboval k tomu nic dělat, než... to znamená, vše odvrhnout stranou, co je v rozporu s tím, co řekl Bůh. Proto je ten šestý smysl.

115 Starý John Rhyn, ne R-y-a-n, nýbrž R-h-y-n... byl to slepý žebrák z Fort Wayne. Když jsme tam onoho dne byli, modlili jsme se za něj ve shromáždění. Bylo to v předvečer oné události, kdy klavír sám o sobě hrál „Ten veliký lékař je přítomen,“ aniž by někdo u něj seděl. Když ještě byl slepý, byl katolického vyznání. Stál v modlitební řadě, pohleděl jsem na něj a řekl: „Ty se jmenuješ tak-a-tak, John Rhyn.“

„Ano.“

„Ty jsi žebrák. Tam na rohu. Jsi již léta slepý.“

„Ano, to je pravda.“

„Ty jsi katolický věřící.“

„To je pravda.“

116 Řekl jsem: „TAK PRAVÍ PÁN, přijmi své uzdravení.“ Řekl: „Děkuji vám, pane.“ Řekl jsem: „Děkuj Pánu.“ On řekl: „Ale já ještě nevidím.“ Řekl jsem: „To s tím nemá nic společného. Jsi uzdraven.“

117 Řekl, že když odešel, pomáhali mu sestoupit z pódia. Ten přirozený člověk nemohl nic vidět. Oni nemohli přitom vidět vůbec žádný výsledek. „Ó,“ řekli, „je právě tak slepý, jak byl.“

118 Dva jeho přátelé ho přivedli zpět do modlitební řady a dovolili mu opět projít. Howard mu pomáhal. Když opět přistoupil, řekl: „Pane, vy jste mi řekl, že jsem byl uzdraven.“ Odpověděl jsem: „A ty jsi řekl, že jsi mi uvěřil.“

119 Řekl: „Já vám věřím. Nemám žádný důvod, proč bych vám nevěřil.“ Dále řekl: „Vy jste řekl všechny věci z mého života,“ a řekl: „Já pouze nevím, co mám dělat.“ Řekl: „Tam vzadu byla jedna žena, která svědčila, že ještě před několika minutami měla nádor a nyní je pryč.“

120 Řekl jsem: „Jestli mi věříš, proč mi kladeš otázky? Říkám ti Slovo Boží.“

121 Řekl: „Co musím udělat, pane?“ Poněvadž jsem věděl, že byl katolíkem, a někde něco musí mít, čeho by se mohl fyzicky držet, řekl jsem: „Jednoduše stále vyznávej: Jeho zsinlostmi jsem uzdraven‘ a vzdej Mu čest.“

122 Během příštích dvou či tří týdnů, když tento starý muž stál opět na rohu a prodával noviny, volal: „Zvláštní vydání! Zvláštní vydání! Sláva Pánu, jsem uzdraven! Zvláštní vydání! Zvláštní vydání! Sláva Pánu, jsem uzdraven!“

123 Když příští večer přišel znovu do shromáždění, stěží jsem mohl kvůli němu kázat. Stále vykřikoval: „Všichni poslyšte! Sláva Pánu za mé uzdravení! Sláva Pánu za mé uzdravení!“ Jako katolík nevěděl, jak má víru správně podržet; věděl však, když to bude stále opakovat... stále znovu, stále znovu a vždy znovu, pak ten šestý smysl začne působit. To je správné. „Sláva Pánu za mé uzdravení.“

124 Stál na rohu a křičel: „Sláva Pánu za mé uzdravení! Zvláštní vydání! Sláva Pánu za mé uzdravení!“

125 Když šel dolů ulicí a někdo šel kolem a řekl: „Jak se ti daří, John?“

126 „Sláva Pánu za mé uzdravení! Daří se mi dobře.“ Smáli se mu a posmívali se.

127 Asi za dva či tři týdny po shromáždění ho zavedl jiný, malý poslíček novin do holičství, aby se nechal oholit. Holič ho posadil na židli a namydil jeho obličej. Řekl: „John,“ řekl, „rozuměl jsem...“ Byl to takový rozumbrada a řekl: „... slyšel jsem, že jsi byl tam dole, u toho božského uzdravovatele...“ (prázdné místo na pásku). Řekl: „Ano, je to tak.“

128 Holič řekl: „Zaslechl jsem, že jsi byl uzdraven“ — jen aby se mu posmíval.

129 A ten starý muž řekl: „Ano, sláva Pánu, On mne uzdravil“ — a jeho oči byly otevřeny. Vyskočil z holičského křesla, měl ještě ručník okolo krku; holič se ho pokoušel zadržet, a měl přitom břitvu v ruce; a tak běželi dolů ulicí! Proč? Boží Slovo se dokázalo.

130 Ta malá Georgie Carterová, která tam ležela a vy znáte ten případ — zvláště ti z okolí — tam ležela devět let a osm měsíců. Nemohla dokonce ani... nemohli nic, jen vyměnit z pod ní plachtu z pod jejich beder — zad. Vážila pouze 17 kilogramů. Ležela v Milltownu v Indianě a její nejbližší patřili k jedné církvi, která... Když jsem tam v Milltownu v baptistické církvi měl mít shromáždění a chtěl se modlit za nemocné, tato církev řekla: „Jestliže některý z členů shromáždění navštíví toho fanatika, bude vyloučen.“ Její otec tam byl Diakonom.

131 Ale ona dostala moji malou knížku „Ježíš je tentýž včera, dnes i na věky.“ Bratr Hall mne k ní jednoho odpoledne přivedl. Její matka utekla z domu, nechtěla s tím mít nic společného. Vešel jsem a modlil se za ni. Řekla: „Ano, jak se daří té Naelově dívce?“ Věděla totiž o tom

vidění.

132 Řekl jsem: „To bylo vidění, sestro. Mohu se jen modlit a ty máš mít víru.“ To ubohé stvoření bylo ale učeno proti těm věcem.

133 Několik dnů později jsem tam stál a křtil. Byla doma a plakala. Slíbila totiž, že by přišla a nechala se znovu pokřtít ve jménu Pána Ježíše, jen kdyby ji Bůh uzdravil.

134 A tam... její malé nohy byly přibližně tak silné, jako násada koštěte. Nemohli ji dokonce ani přinést na mísu. Její matka, ještě mladá žena, tam seděla a byla zcela zdcena a šedivá, protože musela přihlížet na to, jak její dcera tam leží a pomalu umírá. Tuberkulóza byla na ženských žlázách a šířila se do jejího těla. Vážila právě asi sedmáct kilogramů; myslím, že byla tak odhadnuta. Nemohla se natolik pozvednout, aby pod ní podstrčili mísu; museli pod ní podložit gumovou podložku. Ležela tam devět let a osm měsíců a nemohla zvednout ani hlavu, aby viděla na strom, který rostl u okna.

135 Jednoho dne jsem stál tam nahoře na pahorku s Georgem Wrightem a Duch Svatý mi řekl: „Postav se.“ Podíval jsem se a tam zářilo světlo skrze strom dřínu. Uslyšel jsem: „Vydej se na cestu k Wrightovým“ spíše „vydej se na cestu ke Carterovým.“

136 Když jsem tam přišel, Pán Ježíš dal její matce znamení, že přijdu. Vešel jsem k té dívce, která tam ležela na lůžku a byla tak slabá, že dokonce ani neudržela plivátko. Její matka ji musela držet a umožnit jí vyplivnout tuberkulosní hleny. Řekl jsem: „Sestro Georgie, Ježíš Kristus, Syn Boží, mne před půl hodinou potkal venku na poušti a řekl mi, že mám přijít a položit na tebe ruce. TAK PRAVÍ PÁN, postav se.“

137 Ten šestý smysl začal působit; síla se zmocnila toho děvčete. Poprvé po třech... nebo devíti letech a osmi měsících, kdy naposledy stála na svých nohou, vyskočila na své nohy, běžela na dvůr a žehnala stromy, trávu a vše; pak vešla dovnitř, sedla si ke klavíru a začala hrát: „Je pramen krví naplněn, prýštící z Emanuelových žil.“ Proč? Rozumové uvažování bylo odmítnuto...

138 Ona sama to nemohla udělat. Nevím, jak se to stalo a nebudu to už nikdy vědět. Byla to pouze Boží moc, která ji pozvedla. Její nohy nebyly zde nahoře u kloubu ani tak silné; nikdy nebylo něco podobného — jako násada u koštěte. To se stalo již před dvanácti či čtrnácti léty, a dnes je silná a zdravá a pracuje pro Pána Ježíše.

139 Co to bylo? Ponejprv to vypadalo tak, že by se nic nemohlo stát a rozumové úvahy by mohly říkat, že se nemůže nic stát. Ale bratře, ona se pevně přidržela tohoto slova. Když Bůh mohl vzít toto zchromlé děvče ze Sálema, to děvče Nale, jež bylo tak zmrzačené a ochrnuté — a její paže visely takto dolů — a mohl ji uzdravit, pak by mohl On uzdravit také ji. Ona tomu věřila.

140 A bratr Hall, který ležel umírající na rakovinu — on mne tam přivedl. Jeho lékař v Milltownu ho poslal k lékaři v New Albany, který je v nemocnici sv. Edwardse. Zapomněl jsem... on byl u narození mých dětí, je to znamenitý člověk, dobrý lékař. On ho vyšetřil a řekl: „Rakovina.“ Dr. Brownovi řekl tam v Milltownu: „Umírá.“ Dr. Brown řekl: „Myslel jsem si to.“

141 Přivedli ho sem k jeho sestře, jež je příbuzná pana Koppa, který byl ve městě soudcem. Když tam byli, řekli: „Opatruj ho zde, dokud nezemře.“

142 Poslali pro mne, abych přišel. Chodil jsem tam den co den se svou ženou. Modlili jsme se za bratra Halla. Miloval jsem ho. On byl jedním z těch, které jsem přivedl ke Kristu. Ale on se ztrácel a ztrácel, až nemohl pohybovat ani svými rukama. Paní Hallová řekla: „Billy, nemůžeš v té věci něco udělat?“

143 Řekl jsem: „Sestro Hallová, nevím o ničem. Nedostal jsem žádné slovo od Pána. My...“ Řekl jsem: „Bylo by dobré, kdyby se můj lékař někdy na něj podíval.“ Řekla: „Kdo je tvým lékařem?“ Odpověděl jsem: „Doktor Sam Adair.“

144 Zavolal jsem Sama. Sam řekl: „Billy, to jediné, co mohu, je poslat ho do Louisville na rentgen, a tak dále.“ Pokračoval: „Podám ti pak zprávu.“ Poslali sanitku, naložili ho a odvezli. Pak se zase vrátili.

145 Sam mne zavolal a řekl: „Billy, on má rakovinu jater. Nemůžeme ale jeho játra vyříznout a zachovat ho při životě.“ Řekl: „On je kazatelem a měl by být připraven. Můžeš mu sdělit, že odchází.“

146 Řekl jsem: „On je připraven odejít, Same, ale věc se má tak, že bych ho nerad viděl odejít. Je mým bratrem a miluji ho.“ Myslel jsem: „Ó, Bože, učiň něco pro mne.“

147 Onoho rána jsem se připravil, že půjdu na veveřky. Ještě před rozbřeskem jsem vyhlédl — na dvoře venku nebyl nikdo. Vzal jsem pušku, a když jsem procházel domem, uviděl jsem na stěně viset staré scvrklé jablko. Pomyslel jsem si: „Proč ho tam Meda na stěnu

pověsila?“ Podíval jsem se, a další a ještě další a ještě jedno další, až jich tam viselo šest. Strhl jsem svůj klobouk a padl na svá kolena na podlahu. Pohleděl jsem nahoru a objevilo se velké nádherné jablko a ono pozřelo všechna tato jablka. Pohleděl jsem a nahoře stálo to stejné světlo, které visí také na tomto obrázku. Ono tam stálo a vířilo. Řekl: „Vstaň. Jdi a vyříd' panu Hallovi, TAK PRAVÍ PÁN, on nezemře, ale bude žít.“

148 Šel jsem tam a vyřídil mu to. Byl na tom stejně, ale uvěřil tomu. Uchopil se toho. Zdálo se, že nedošlo k žádné změně. Uběhl jeden den — žádná změna. Druhý den — žádná změna. Asi třetího dne to začalo. A po mnoha letech zde ještě žije.

149 Právě sleduji, že tam sedí paní Weaverová. Ne, nemýlím se. Když přišla její dcera, po uzdravení Margie Morganové, šel jsem tam a nezdálo se, že by se s touto ženou mohlo ještě něco stát. Během příštích několika hodin měla zemřít. Dali ji ještě jednu nebo dvě injekce — to bylo vše, co pro ni mohli udělat. Byla po operaci ženských orgánů. Rakovina byla prorostlá až do páteře. Když ji operovali, rakovina se rozptýlila tak, že nebylo již nic, co by pro tu ženu mohli udělat. Chtěl jsem s ní mluvit o uzdravení.

150 Ale ona řekla: „Pane, vy jste služebník Pána Boha a já nejsem hodna, abyste přišel do mého domu.“ Považovala se za nehodnou, aby k ní přišel nějaký kazatel. Řekla: „Žila jsem si svým životem. Tancovala jsem a milovala jsem věci, které jsem neměla dělat. Mluvila neslušně a všechno možné.“ Vypravovala mi své hříchy a řekla: „Nejsem toho hodna.“

151 Viděl jsem, že nabrala ten správný směr. Ale musela dovolit teď vstoupit Kristu do nitra dříve, než by vůbec mohl tento šestý smysl působit.

152 Poklekli jsme. Říkal jsem ji asi toto: „Budou-li vaše hříchy jako šarlat rudí...“ Ona vydala svůj život Pánu Ježíši Kristu. Když to udělala, řekla: „Ó, ó, cítím se nějak změněna. Něco se se mnou stalo. Ráda bych vám všem stiskla ruku.“

153 Hned poté jsem vzhlédl a viděl ji ve vidění, jak jde za domem ke slepicím do kurníku. Řekl jsem: „Paní Weaverová, TAK PRAVÍ PÁN, půjdete ven ke slepicím do kurníku a budete žít.“

154 Nemohla se řídit tím, jak se cítila; rakovina ji rozežírala. Nemohla se přidržet toho, co říkal lékař; umírala. Paní Weaverová, myslím, že to bylo před čtrnácti, patnácti léty. (Paní Weaverová říká:

„Čtrnáct.“) Před čtrnácti léty. Když tehdy byla nemocná, potácela se do modlitebny; nevypadala na to, že by mohla vstát z postele, měla vrásčité a kostnaté ruce. Ale slíbila Bohu, že by přišla a nechala se pokřtít v Ježíšově jménu. Vzali jsme ji z pojízdné židle, téměř... ve které seděla — do bazénu a pokřtili jsme ji v Ježíšově jménu. A hle, ona tu dnes večer sedí. Chcete-li vidět kus zdraví, podívejte se na ni. Proč? Rozumové úvahy a vědecké důkazy a všechno možné bylo odmítnuto, jelikož šestý smysl začal působit. To je to.

155 Hledte, dovolte mi toto ještě říci, jen minutku. Ježíš šel jednou kolem nějakého stromu a byl to fíkovník. Byl to fíkovník. Pohlédl na ten fíkovník. Nuže, prosím, teď to nepromeškejte. Pohlédl na ten fíkovník a on byl bez fíků. Řekl — proklel ten strom a řekl: „Ať už z tebe navěky nikdo nejí ovoce!“

156 Učedníci se podívali. Strom vypadal tak, jako vypadal vždy. O hodinu později vypadal stále ještě tak. Bůh neotevřel zemi, aby ten strom pohltila. Bůh neposlal nějaký klikatý blesk z nebe, aby ho spálil na uhel. On by to mohl udělat, jistě. On to však neudělal.

157 Co se stalo? Ten strom byl proklet. Boží víra se obrátila proti životu toho stromu. Nebylo to nic fyzického, co by bylo možno vidět. Ale zcela dole pod zemí, v kořenech toho stromu, se usadila smrt. Byl proklet. Ten šestý smysl se proti němu obrátil. Musel zemřít. Začal umírat od kořenů.

158 To stejné se děje při rakovině, to stejné se děje s nádorem, to stejné se děje s jakoukoliv nemocí, když tento šestý smysl s mocí Pána Boha proti tomu povstane. To znamená: „Satane, vyjdi odsud.“ I když nemusíš zrovna vidět žádnou tělesnou změnu, ale víra se toho neochvějně drží. On byl proklet. Ten šestý smysl, tento supersmysl, tomu nedovolí projít. On nebude dávat pozor na to, jak se cítíš, jak vypadáš, jak jednáš. Nebude s tím mít co činit. Boží Slovo bylo použito. Ten šestý smysl se toho uchopí. To stačí. Začne pracovat a rakovina začíná mizet. Umírá od kořene a nakonec zmizí. Jistě.

159 Skrže tentýž mocný šestý smysl se rozdrobila království a zřítily se zdi.

160 Skrže tentýž šestý smysl se rozestoupilo Rudé moře a suchá zem uvolnila cestu Božím dětem k úniku.

161 Tímtéž šestým smyslem odolával Samson tisícům kopí a brnění ozbrojených Filištinů. Neměl žádnou možnost se bránit, jenom pomocí čelisti z divokého osla. Tento šestý smysl začal působit a pobil na tisíc

Filištínů. Haleluja!

162 Skrze tentýž šestý smysl povstali mrtví. Tímtéž šestým smyslem se uskutečnily mocné divy.

163 Je to nejmocnější síla, jaká se kdy na zemi objevila. Tento supersmysl, on je nazván šestým smyslem. On nemá s tímto zde dole, nic společného. Když tento zde dole to potvrzuje a řekne k tomu „amen,“ pak je to v pořádku, pak jdeš dále vpřed. Ale bez ohledu na to, co tento *smysl* činí, věř onomu. Tam leží síla, „věříš-li ve svém srdci.“ Tvůj pátý smysl, myšlení, leží ve tvém mozku, ale tvůj šestý smysl leží ve tvém srdci. Věříš svým srdcem. Vyznání se děje ústy, srdcem věříš, ano, pánové. Šestý smysl, tato mocná síla.

164 Poslyš, kvůli tomuto šestému smyslu byl jeden prorok uvržen do jámy lvové. A kvůli tomuto šestému smyslu nemohli ti lvi Daniele sežrat. Nebyli toho schopni. Nemohli se k němu přiblížit kvůli tomuto šestému smyslu, supersmyslu.

165 Tímtéž šestým smyslem byly tři Izraelské děti vrženy do ohnivé pece a odolali plamenům ohně. Ten šestý smysl! Každé rozumové uvažování by muselo dokázat, že by uhořeli k smrti dříve, než tam vpadli, ale ten šestý smysl je tam uvnitř zachoval dvě nebo tři hodiny. A když otevřeli pec, viděli mezi nimi stát jednoho, podobného Synu Božímu. To je ten šestý smysl. Oheň je nemohl spálit. Ano, pánové!

166 Byl to tentýž šestý smysl tenkrát, když apoštol Petr ležel ve vězení a příštího dne měl být stát. A tam dole v domě Jana Marka měli modlitební shromáždění. Ten šestý smysl se začal kupit kolem toho vězení, kde on byl zahalen modlitbou. Ten šestý smysl začal působit. Ohnivý sloup vešel oknem, dotkl se Petra a řekl: „Pojď odsud.“ Šestý smysl!

167 Byl to tentýž šestý smysl, který nedopustil, aby Pavel utonul v děsivém moři, když ta malá loď plula plná vody. Byl to ten šestý smysl, jenž ho ochránil, aby neutonul, tento supersmysl. Byl to šestý smysl, že hada, který ho kousl do ruky, mohl setřást do ohně. Byl to šestý smysl, který to učinil. Byl to šestý smysl, který Ježíše Krista vzkřísil zmrtvých poté, co byl položen do země, protože věřil Božímu Slovu. Řekl: „Zničte toto tělo a já ho opět třetího dne vzkřísím. Neboť David řekl: „Nedopustím, aby můj Svatý viděl porušení, ani nezanechám jeho duši v pekle.““

168 To byl tento supersmysl. Zavrhněte ta uvažování tohoto smyslu. Věřte supersmyslu, tomu smyslu víry, který dává Ježíš Kristus.

169 Tímtež smyslem promluvil Bůh, když tu ještě nic nebylo. Čím je tento smysl? Tento supersmysl je Bůh, Boží víra v tobě, část Boha, který vstupuje do tebe a dává ti ten supersmysl. Tímtež supersmyslem uspořádal Bůh svět spolu s věcmi, jež nebyly a neexistovaly. On vyřkl své Slovo a věřil svému Slovu a svět tímto otřesem byl povolán do existence. Sláva!

170 Ó, Bože, vylej ten šestý smysl, supersmysl na mne. Dej ho mně i každému, který ho potřebuje. Sešli tvůj šestý smysl, Pane do mne. Pane, jsem ochoten se těchto pěti smyslů zříci, mého vlastního poznání, myšlenek a odmítnout rozumové uvažování. Budiž tvé Slovo pravdou a každé lidské slovo lží. Každá úvaha, každá pochybnost ať je odhozena a dej nám kráčet skrze supersmysl, smysl Ducha Svatého.

171 Netoužíte potom? Toto potřebujeme. Bůh ti žehnej příteli. Tohle ty potřebuješ. Tento supersmysl o něco prosí a ví, že On to dá. Je přesvědčen, „neboť ten, kdo přichází k Bohu, musí věřit, že On je, a těm, kteří Ho hledají, dává odplatu.“

172 Řekne-li šestý smysl: „Bůh dodrží své Slovo. Vydám se jemu; vydávám mu vše, co mám.“ Tvůj smysl říká, že se to stane — moje víra stojí na Božím Slově — pak považují všechno, co tomu odporuje, za nic.

173 Abraham se potkal s Bohem a Bůh řekl: „Sára ti porodí dítě.“ Byl pětasedmdesátiletý a ona měla pětasedesát. Abraham se díval na vše, co k tomu stálo v protikladu, jako by to tu nebylo. Putoval tak, jako by viděl Boha a věřil.

174 Nazval všechno, co znělo jinak, každou úvahu, všechno možné... lékař mohl snad říci: „Ano, Abrahame, ty jsi přece na to příliš starý.“ Nezáleží na tom, co řekl lékař nebo kdokoli jiný, popřípadě i jeho vlastní rozum, ať je to kdokoliv. Bůh byl pravdivý a on při tom zůstal.

175 To je ten šestý smysl, supersmysl. „Bože, dej mi ho. Bože, dej mi ho více.“ Moji touhou je sloužit tvému lidu.

176 Když dnes ráno ona matka přinesla to malé zrzavé nemluvně a stála zde, slzy splývaly po jejích tvářích. Řekl jsem: „Co se děje, sestro?“

177 Odpověděla: „Bratře Branhame, ono má leukémii.“ Cítil jsem, jak se něco pozdvihlo. Ó, On je ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová.

178 Nedávno jsme jeli s Billym dolů ulicí. Pár černošských mládenců sjíždělo ulicí a jeli velice rychle. Škrtli o jedno auto a začali

se točit dokola. Ti mladíci byli vymrštěni na ulici a jeden malý chlapec byl přitisknut autem a ležel zády pod autem. Ti mladíci vyskočili a začali to zvedat. Řekl: „Ó, prosím ne, má páteř praskne. Nedělejte to, zabijete mne! Zabijete mne! Nedělejte to!“

179 Řekli: „Ó, musíme tě, z pod auta vytáhnout, ono začne hořet.“
Řekli: „Nech...“

180 „Nehýbejte s tím, umačkáte mne k smrti! Nedělejte to! Nedělejte to!“ Zakřičel jsem: „Synu, jsi křesťanem?“ Řekl: „Ne, pane.“
Já na to: „Měl by ses raději modlit.“ Řekl: „Ano, pane.“

181 Šestý smysl začal působit — snesl se přímo pod auto. Nepochopím to až do dne soudu, ale náhle se vůz nadzvedl a byl z něj pryč. Vyskočil a byl zcela v pořádku. Co to bylo? „Byla to přítomná pomoc v čase nouze!“

182 Odcházeli jsme jednou... jedna mladá dáma jela autem ulicí, byl to nový Plymouth; měl najeto asi pouze 600 kilometrů. Jela totiž vysokou rychlostí. A pak vidím to auto. Ta kliková skříň byla zcela vražena do stromu. Billy a já jsme zastavili. Ulice před námi byla zasněžená a hladká, přesto však byla suchá. To děvče... Vítr vál tam nahoře v Minnesotě tak silně, že to auto bylo odfouknuto. Vzpomínáš si Billy? Běžel jsem tam k ní a seděla tam a říkala: „Ó, umírám.“ Byla přivolána sanitka.

183 Sanitka přijela, ale měli tam vzadu v sanitce mrtvého člověka. Řidič řekl: „Nemohu ji přibrat.“

184 A tak jeden farmář řekl: „Dobrá, pošlete nějakou jinou, rychle, ta žena umírá.“ Šel jsem tam a řekl: „Vážená paní, na okamžik.“

185 Řekla: „Ó, nedotýkejte se mne, pane. Nedotýkejte se mne — moje záda!“

186 Řekl jsem: „Vážená paní, jste křesťanka?“ Pohlédla na mne. Řekl jsem dále: „Jsem kazatelem Evangelia. Jestliže zemřete, jak je to mezi vámi a Bohem?“ Odpověděla: „Pane, chtěla bych to právě nyní dát do pořádku.“

187 A ten šestý smysl začal působit. Moc Boží sestoupila. Mohla z vozu vystoupit, aniž by jí někdo pomohl. Boží síla byla přítomná, „právě ta pomoc ve všelikém soužení vždycky hotová.“

188 Putujeme skrze víru. Žijeme skrze víru. „Spravedlivý z víry živ bude.“ A my musíme žít tímto způsobem. Kolik z vás by chtělo mít více

toho šestého, toho supersmyslu? (Shromáždění říká „amen“). Pak skloňme naše hlavy a modleme se.

¹⁸⁹ Drahý Pane, náš Bože a Otče, Ty jsi k nám tak dobrý. Dáváš nám pět smyslů, abychom mohli na této zemi žít a chodit — nebo se země dotýkat. Můžeme našima rukama cítit věci, hmotné věci, jež se dají uchopit. Dáváš nám sluch, že můžeme slyšet. Jsme tak rádi, že to můžeme slyšet, to Boží Slovo a tím víra přichází, ze slyšení Božího Slova a slyšení skrze Slovo Boží. Jsme vděčni, Pane, za těch šest smyslů. Dej nám je zachovat po všechny dny našeho života.

¹⁹⁰ Ale nechť tento supersmysl, nechť tento smysl víry, který patří věřícím... neboť ten ho musí mít, aby mohl věřit. Pane, dej nám z něho více. Ó, očisti ho. Pane, prozkoumej nás a naplň nás tvou dobrotou a tvou mocí. Dej nám putovat po všechny dny našeho života skrze ten šestý smysl, skrze smysl víry, který je nám dán od Ježíše Krista. To je to, o co prosíme. Ať můžeme věřit, že jsme to obdrželi a nemáme žádnou pochybnost v našich srdcích. Ty jsi zaslíbil, že se to stane.

¹⁹¹ Modlím se za ty, Pane, kteří zvedli své ruce. Oni jsou v nouzi. Ty víš, kteří to byli. Modlím se, abys to při každém z nich uskutečnil. Ať se jejich přání naplní. Prosím o to v Ježíšově jménu. Amen.

*Víra v Otce, v Syna, v Ducha Svatého,
tito tři jedno jsou;
Démoni se třesou a hříšníci se probouzejí.
Víra v Jehovu vše otřese.*

¹⁹² Již jste to někdy slyšeli? Ted' chvilku bez hudby, pánové.

*Víra v Otce, v Syna, v Ducha Svatého,
tito tři jedno jsou;
Démoni se třesou a hříšníci se probouzejí.
Víra v Jehovu vše otřese.*

¹⁹³ To je správné. Ach! Vzácná víra! Vzácná, nádherná víra! Bože, dej mi víru. „Skrze víru Abraham... skrze víru Izák... Skrze víru obětoval Abel Bohu lepší oběť než Kain; A skrze ni, ačkoliv zemřel, dosud mluví.“ Ó, jak my potřebujeme víru! Miluji Jej. Chtěl bych více víry. Mé přání v tomto životě a pro tento nastávající rok je mít více víry v Boha. Bože, odejmi každou pochybnost, jež je v mé mysli, jestli by měla nějaká povstat. Satan bojuje proti mně, on bojuje proti tobě.

Pokouší se střílet své šípy. Ale chtěl bych mít tento štít víry vždy před sebou a útokům ďábla odolávat a jeho ohnivé střely, šípy, odrážet. To je moje upřímná modlitba. Bůh vás žehnej.

¹⁹⁴ Chtěl bys ještě něco říci, bratře Neville? (Bratr Neville říká: „Ne, jen...“). Pojd' jen. (Bratr Neville, vydává svědectví a končí modlitbou).

